

Spravedlnost po našem a po jejich. Komentář Štěpána Chába

- editor007 | 6. června 2024

USA: V USA se s tím nemazlí. Anthony Fauci, režisér amerických lockdownů a covidových opatření, stanul v neveřejném slyšení před kongresem a zpovídal se z přešlapů, které se za covidu pod jeho rukou páchaly (mírně řečeno). U nás se mezitím zákulisně ale definitivně likvidují covidoví odpůrci. Celostní lékař Jan Hnízdlil byl zcela zbaven ordinace i pacientů.

Z neveřejného slyšení u kongresu Anthony Fauci nedokázal odpovědět na to, kde se vzal požadavek, aby mezi sebou lidé dodržovali odstup. Studie na to nebyla. Byl na tom prostě konsensus. Ale konsensus bez opory v realitě, ve faktech, ve studiích.

Na počátku covidových trachtací Fauci sepsal dokument „Proximal Origins“, který následně zveřejnil vědecký časopis Nature. Jeho cílem bylo zdiskreditovat teorii o původu koronaviru z laboratoří. Při svědectví pod přísahou pak Fauci připustil, že existuje možnost, že koronavirus pochází z laboratoře v čínském Wu-chanu. Zpochybnil tím vlastní dokument, podle kterého se řídila WHO, potažmo celý svět.

Zároveň přiznal, že žádnou studií nebylo podpořené rouškování dětí ve školách. Prostě se jednalo, usuzuju, čistě o psychologický nátlak na veřejnost. Protože přes děti se manipuluje vždycky nejlépe. Stejně zmatečně bez podkladu studií se zavíraly po celém světě včetně USA školy. Ani tam Fauci neuvedl podklady při obhajobě před kongresem.

Informace čerpány z magazínu National Review. Proces slyšení před kongresem proběhl v lednu, nyní byl částečně zveřejněn.

Vzpomeňme ty naše covidové štváče, kteří nadhazovali před společnost možnost, že budeme nosit dvě roušky přes sebe. Nebo, to je má oblíbená absurdita, když na Slovensku uvažovali o tom, že budou zesnutí pohřbívat s rouškami. Pro sichr. Nebo naše veledílo v terorizování společnosti, kdy se uvažovalo o tom, že neočkovaní nebudou smět na pohřeb svého blízkého. Všechno bez podkladu ve studiích, jen vytváření děsu a hrůzy.

Co na to Česká republika? U nás jeden z nejviditelnějších kritiků, celostní lékař Jan Hnízdlil, v tomto roce za podivných machinací a (ne)přátelských stisků rukou přišel o svou praxi, o pacienty, o živnost. Svě zkušenosti s touto dobou v dubnu popsal veřejnosti ve videu pro Nadační fond Svědomí národa.

A mně to nedá. V USA režisér celé té covidové taškařice usedl před kongres a byl grilovaný horem dolem, aby se ukázala alespoň nějaká pravda. Pochybuju, že nějaká podstatná na povrch vypluje, přesto je dobré si všimnout, že pod kritikou a výslechem se ocitl režisér, nikoliv kritici samotní.

U nás, zdá se stále v duchu čistek minulého režimu, likvidujeme kritiky a nemáme naprosto žádný zájem na tom, aby mluvili pod přísahou režiséři. Pak se není co divit, že jsme neustále v tak podřízené, snad až nemohoucí pozici. My bijeme ty, kteří společnost a veřejnou debatu chtějí posouvat dál, a za ochranné hradby ukrýváme ty, kteří seděli na vedoucí pozici.

Naše veřejná debata je mrtvá. Nejde o to, jestli se kritici mýlili, nebo měli pravdu. Podstata tkví ve skutečnosti, že v USA grilují Fauciho, u nás se za pomoci mafiánských praktik griluje Hnízdlil. U kormidla v USA stál Fauci, Hnízdlil u nás kritizoval a poukazoval na mnohé absurdity, které se

společnosti děly a tím se snažil chránit společnost před tím, aby se politická věrčuška nepomátla na rozumu a nezačala lidi zavírat do kriminálu za kašel. Obhajovat svá rozhodnutí ale musí ti, kteří vládli, nikoliv ti, kteří je kritizovali. Protože pokud postavíme naše vládcy za zeď nedotknutelnosti, z té podřízené, snad až nemohoucí polohy se jakživo nedostaneme. Pak totiž nemáme vládu, ale nadvládu. Ano, ta normalizační šed' toho, že se nesmíme ozvat a je lepší držet hubu a krok, v nás je očividně zabudovaná hodně hluboko. Jen trochu zahnívá, řekl bych. A v podobném duchu - drž hubu a krok - pokračujeme nadále. Vždycky jsem si nespokojeně odfrkl, když někdo pronesl, že naše demokracie je nevyzrálá. Teď už vidím v čem nevyzrálá skutečně je a frkat nebudu. Neumíme si za demokracií stát. Pod dohledem stále máme kritiky, nikoliv režiséry. A to je moc špatně.

AUTOR: Štěpán Cháb

ZDROJ: krajskelisty.cz